

דובר המועצה לביטחון ובריאות
התחרות שבין שני הצהרונים

כתבת הצהרון מעריב, נורית דברת, רתחה מכעס. "זאת עשורית!" פסקה בכעס. "אני לא אעבור על כך בשתיקה". כעסה של העיתונאית אדומת השיער כוון לעברו של דובר המטה הארצי של המישטרה, תתניצב אריה ארד. כתב דבר לשעבר. לטענת נורית הבטיח לה ארד כתבה בלעדית על נושא הצ'קים המזויפים וכרטיסי אשראי. יום לפני שעמדה נורית לפרסם את כתבתה במעריב הופתעה לגר

עיתונאית דברת הדובר הונה

לוח. כי כתבה על אותו הנושא הופיעה בצהרון המתחרה ידיעות אחרונות. בעלת הכתבה בידעות אחרונות לא היתה אחרת אלא נורית ארד, אשתו של הדובר. לטענתה של דברת צילצל אליה ארד שבע קודם לכן והציע לה נושא בלעדי. ארד הציע לה לפנות למדור מירמה ב" מטה הארצי. אל פקד נורמן פייט. ביום הראשון שעבר עמדה נורית להיפגש עם פייט. סגנו של סגן-ניצב בנימין יוגל. לי דבריה הבטיח לה ארד, כי הנושא הוא בל-עדי לה וליומון בשפה האנגלית גירוזולס פוסט, שהבטיח לפרסם את הכתבה רק אחריו שהיא תופיע במעריב.

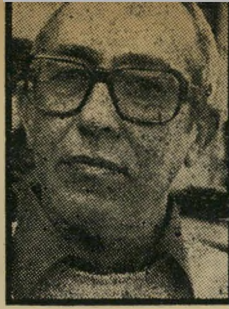
כאשר צילצלה דברת לפייט, כדי לוודא בו הפגישה, נודע לה, כי באותו היום ש"ח היתה היא אמורה להיפגש איתו קבע פייט גם פגישה עם נורית ארד מידועות אחרונות. כאשר חקרה דברת את פייט הוא סיפר לה, כי דיבר עם אריה ארד והדובר ענה לו: "זה בסדר, אני כבר אסתדר איתה".

אשת הדובר. בשיחה עם אריה ארד ענה לה הדובר, לדבריה, כי יפצה אותה על מה שקרה. "אינני זקוקה לפיצויים שלך", הטיחה בו דברת. "אם אתה חושב שמפני שיש לך אשה עיתונאית, בעיתון מתחרה, אתה רשאי להפטר את ההסכם שלך איתי אתה טועה. אתה לא מוכר את המישטרה לעיתון זה או אחר!" נורית העבירה את פרטי הפרשה לעורך הראשי של מעריב, שמיהר לברר בעצמו את הי עניין עם אריה ארד.

ארד טוען, כי זהו מיקרה של אי הבנה. "אינני זוכר שאמרת לי נורית דברת, כי הכתבה שכתבתי תהיה בלעדית", אמר. "אינני מכתיב זאת. פשוט אינני זוכר. "מה שקרה הוא שהתקשרה אלי עיתון נאית מהגירוזולס פוסט וביקשה נתונים על כרטיסי אשראי. החלטתי לבדוק את הנושא ולמסור אותו גם לכתבה עתונים, ואז התקשרתי גם לנורית דברת.

"כשסיפרתי בבית את הדבר לאשתי נורית ארד, היא כעסה בטענה שהיא פנתה כבר לפני חודשים אל הדובר הקודם של המטה הארצי בבקשה לכתוב על אותו הנושא ועדיין לא קיבלה תשובה. הצעתי גם לאשתי לפנות לנורמן פייט. אני יודע שכל העניין לא נראה יפה ובאותו יום שצילצלה אלי נורית דברת התקשרתי לי עורך מעריב והתנצלת בפניו אישית. כל העניין הוא לא נעים אבל גם לא גורא".

יעקב שרת / איש ממאדים תחת של זכוכית

בבית-הקברות הישן ברחוב טרומפלדור, שם, עליד רבקה ודב הוא ועדה ואליהו גולומב? — מתן 400 לירות שטרלינג (1957) לאשר ידליו, סיוע ללימודיו בארצות-הברית של אמריקה (שם, שורה שביעית) — ובכן, נפתח-נא לאלתר את העמוד הקודם, הלא הוא עמוד 53! הנה, הנה מה כתב שם אשר ידליו שחור על גבי לבן בשורה השנייה שבפסקה הראשונה: "אך בדרך שבה הסכמתי לקבל כספים מאדם כמו גושן, כריתי לי את קיברי במו ידי". כמו עיני קראתי!

כמעט אותו "דבר" על "הארץ"

מהפקולטה לעיתונות נמסר לי, כי שם מבררים אם שני העיתונאים הנודעים ה"ה ברנע ודקנר אינם אלא אחד הרוקד על שני עיתונים בהצלחה, או שניים אשר ילכו יחדיו, ומעשה שהיה באותו יום השישי, 22 בפברואר 1980, כך היה:

"דבר" (ברנע) — לאחר שפרש דיין מהממשלה הגיע עם "ידיעות", ו"גירוסולס פוסט" להסדר קבוע. אחת לכמה שבועות — הוא מודיע לעיתונים שישלחו מישהו — "הארץ" (דקנר) קוראים — — — שמו לבס — — — לסידרה של ראיונות זהים שמעניק משה דיין ל"ידיעות אחרונות" ול"ג'רו" סלם פוסט". דיין מקבל בביתו את נציגיהם — — — ועונה על שאלותיהם — — —

כך, "ידיעות" משלם לדיין עבור הראיונות האלה. כסף תמורת הראיונות האלה.

עיתונות פינקס-הצ'קים נח"שבת לרעה חולה בכל העולם המערבי, אבל רק לעתים נדירות היא מגיעה לפוליטיקאים מסוגו של דיין. מה שחורג מהמקובל עד כה במענים מסוג זה הוא — — — כסף — — —

בדרך-כלל משלמים עיתונים למרואיינים מהסוג של כוכבניות בידור או משרי-תים לשעבר של נשות בית המלוכה. "אני נתון לו חריות אורח — משיב העצני — את כולך, פרט לזכות בחירה — — — (הם) לעולם לא יוכלו לבחור לכנסת! שלישי ערבים בכנסת ישנו את הכל! זה יהיה שגעון!" שגעון הוא אמר. לי מספיק תחת של זכוכית. ומזכוכית חברון עד בדולה לחלול מפריד רק אישון-לילה אחר.

יש, נדמה לי, נקודה שבה פוליטיקאי ועיתון, יהיו ממוסחרים ככל שיהיו, אינם יכולים יותר למסחר את עצמם. ולמרות הכל, אם היו בעניין זה איזה שהם סטנדרטים יש"ח ראלים, חרג מהם משה דיין — — —

באחרונה מפתח דיין את ענף הראיונות גם ליצוא. הוא העניק, למשל, ראיון בתשלום גם ל"דר שטרן". "האובסרוור" וה"שטרן".

בדקתי עם אחד המ-קורבים של דיין. זהו אולי הי מקום לציין בשמחה, שהמידע נמסר לי חיים — — — על הקורבן הזה אני אסיר תודה לכל המקורות האלה.

אלישר, שוע ושר

ועשיתי על בראלישר / והוא בראל, שוע ושר: אבוא לבית אלישר — יאמרו: "כבר שכב!" אבוא לשגירות — יאמרו: "מכתיב מיכתב!" או ניצה למיכתב, או פאני למיכתב — אויה, מישרד-החוף! בנותיו בלי כוכב...

אחד חיפש רופא בבית-חולים לחולי-רוח (מדוע? נגיד שהוא רצה להזמין אותו לנשף פורים), נתקל באיש עומד במסדרון, ושאלו היכן הדוקטור כיווצי (לא, זו לא רשימה המתייחסת לפולמוס פנחס שדה והפסיכיאטריה). האיש ענה מה שענה, ובתוך כך נקשרה שיחה רבת-עניין בין השניים על הוויות העולם, ורשומה היה כה רב ועז עד שהאורח לא הרגיש כי חלפה שעה ועדיין הוא עומד ומדבר במסדרון וטרם הגיע אל אותו רופא. אמר האורח לאיש שיחו: אתה יודע מה, אני מוכרח להמשיך את שיחתנו, אבל איני רוצה להחמיץ את הדוקטור כיווצי. שב פה על הספסל והכה לי, ואני חוזר מייד. אמר לו האיש: אני אחכה לך פה, כי השיחה באמת מעניינת וראויה להמשך, אבל לשבת לא אשב. אמר לו האורח: אבל למה לך לעמוד שם, שב פה, ואני חוזר תיכף ומייד! אמר האיש: לא, לא, אל תדאג, אני אחכה לך פה, אבל לשבת איני יכול בשום אופן. אמר האורח: סלח לי, אבל למה אינך יכול לשבת בשום פנים ואופן? אמר לו האיש: אה, זה מפני שיש לי תחת של זכוכית.

הסיפור הזה חוזר ועולה במחשבתי כל אימת שאני נתקל באיזו תורה שאין בה מתוס, כולה היגיון צרוף, כולה בנויה אמיתות מובהקות והיקשים לכידים, ובכל זאת, איכשהו, אני חש שמשחרש-במשהו בה אינו כשורה, והראיה, אילו באמת היא היתה נכונה לחלוטין, האומנם לא היתה כובשת מעמד ראשון במעלה בציבור הנאור? ואז, מנוגע בחידק הספק ומזויין באימל המנתח אני בוחן ובודק את התורה הבצורה כחומה, שכביכול אין בה מתוס, מצמיד אליה אוזן, מקיש עליה באצבע, מפרק אותה לנדבכים, ללבנים, כלומר לפסוקים, למלים ולאותיות, עד שלבסוף — הפלא ופלא! — אני מוצא את "נקודה-חלשה-צריך-לדעוק" שלה, כלומר אני מגלה, שיש לה תחת של זכוכית.

קיראו, למשל, את תוכנית ארץ-ישראל השלמה של אליקים העזני, כפי שרשמה מפיו חיים גורי ("דבר", 27.2.80). שפתיים תושק! הרי לכם האמיתות: "סיפוח לא בא בחשבון — — — לנרש את הערבים או להציע להם כסף תמורת עזיבתם היא שטות גמורה מעשית, ונבלה מבחינה מוסרית — — — כל אחד יכול להתגורר היכן 'צ"ל במינה" שהוא רוצה — — — צריך לפתוח את הארץ לפני כולם! ג'עברי תמך בקריית-ארבע ושאל אותי: אז מדוע אסור לנו ללכת ליפו? ענית לו: אתה צודק! — — — דיין ופרס השליטו את אש"ף על הרחוב הערבי. מוכרחים לשלם פיצויים על רכוש פרטי שלקחנו — — — אני אומר לערבי הארצישראלי שני דברים: אני נתון פיצוי על רכושך ואני פותח לפניך את הארץ! גמרנו! אינך פליט! — — —"

היגיון ברזל! אלא שפה חיים גורי מציץ בעשנו ויודע שהוא צריך למהר אל אותו ד"ר ולהזמין לנשף המסכות, והוא אומר לאליקים העזני בנימוס את השב-קפ-על-הספסל-וחכה-לי-ואני-חוזר-מייד, אבל במלים אחרות: "אזרחות — אומר האורח בחברון חיים גורי לאליקים העזני, האיש העומד על פסגת הג'ולאס (יש שם תר כזה) — אזרחות אתה נתון לו!" "אני נתון לו חריות אורח — משיב העצני — את כולך, פרט לזכות בחירה — — — (הם) לעולם לא יוכלו לבחור לכנסת! שלישי ערבים בכנסת ישנו את הכל! זה יהיה שגעון!" שגעון הוא אמר. לי מספיק תחת של זכוכית. ומזכוכית חברון עד בדולה לחלול מפריד רק אישון-לילה אחר.

עדות קריאה

אני קורא את "עדות" מאת אשר ידליו ("עידנים", 216 ע', אין מפתח!). חוף מכל השאר, ידליו הוא האב של הבת והבן של נדזה של סבא שלי, ואני מניח לכם לחשב את מנת הכבוד. היום הגעתי לפרק השביעי, שמו, "האיש שכרה את קברו". ושם, בעמוד 53, פיסקה ראשונה שורה שנייה, נפתרת התעלומה הגדולה. היודעים אתם, ילדי חביבי, מי ומי האיש אשר כרה את קברו (איזה קבר)? פיסק, נפשי, כספי, פוליטי, מוסרי?)? הלא תנחשוינא! שלושה ניחושים, והזוכה יקבל פרס "הקבר הקדוש והחזרתו של הילוב לארץ החיים הטובים!" לא, זה לא הוקרר חזרה. לא, זה לא השר הזה. לא, זה גם לא העד המסויים! זה לי, הפרס אבוד!

אבל כל אחד יכול לפתוח את הספר בעמוד 53 ולקרוא בפיסקה הראשונה את השורה השנייה. מה כתוב בה? טוב, חבל על הזמן. אני כבר אקרא לפניכם, ומייד. פה אין שום צורך "למתוח" את העולם, אין צורך לדחות ולו שבוע ימים, כבפרכת יושבה של חברון. חברון יכולה לחכות! מה יש, מה בוער? יקח עוד שבוע, ועוד שבוע ועוד שבוע. תסמכו על הודו סם!

ובינתיים, הנה, אני מדפדף בספר! עמוד 53 אמרתי! זה בדיק לפני עמוד 54, שבו אשר ידליו מגדיר את הבדלי התכר נות בינו ובין משה שרת, אותו קרתן ש"הקפיד לעשות הפרדה ברורה בין כספי הקרן לבין כספיו הפרטיים" (פיסקה רביעית, שורה ראשונה), ולא זו בלבד, אלא שעשה שימוש בקרן הפרטית שלו, "לצרכים טהורים ונעלים" (שם, שורה שמינית), לרבות — השומעים אתם מישהו מתהפך בקיברו